

EL MIRACLE DE JULIA

Aquell matí, a Julia li va costar alçar-se del llit més de l'habitual. La casa estava gelada i no incitava a eixir de davall de les mantes.

Quan va aconseguir posar en marxa el seu coset lànguid, es va preparar per anar al col·legi. En el desdejuni, mig got de llet. Va obrir l'armari on l'avia guardava les galetes i en la caixa quedaven dues, mirant-les fixament mentre xarrampava el got de llet, va decidir guardar-lo en un tovalló per a l'esmorçar.

Les mans fredes de la seua mare trenaven el seu llarg y ros cabell mentre ella netejava les seues ulleres roses, les primeres i úniques que el seu papà va poder comprar.

Va besar a l'avia i amb la motxilla a coll es dirigia cap al que per a ella era un infern. Manuel y Susana no sospitaven el dolor que li causava a Julia cada dia anar al col·legi.

Per a la xiqueta de llargues trenes, aqueix matí no tenia res d'especial, era un matí més. El soniquete de les panderetes, els capells ballant al cap dels xiquets pels salts d'emoció o el gran papà Noel a la porta de la panaderia de donya Carmen, per a ella, s'emblaven no existir.

Quan van arribar a la porta del col·legi, va abraçar als seus pares, es van acomiadar, Julia va entrar en el col·legi i els seus pares curriculum en mà, disposaben a la seua rutina diària.

Amb la vista clavada en les seues desgastades sabates, l'espantada xiqueta creuaba el corredor que portava fins a la seua classe intentant no ser vista.

S'emblava que portava tota una vida asseguda en el seu pupitre quan va sonar el timbre, pero solo havien passat tres hores, era l'hora del pati. Va agafar les seues galetes envolicades en tovalló i tirant-se de les manegues de la jaqueta per a no deixar veure que li quedaba xicoteta, va baixar al pati.

Els indults, espentes i burles s'emblaven no afectar-le, però en el seu interior eren com a punyals atravesant-li l'ànima.

Aquells que destrossaven la seua infantesa, gaudien d'impunitat per a picar-la, perquè sabien que no ho explicaria.

Només quedava una hora per a tornar amb el que ella anomenava en el seu diari com als seus àngels, els seus pares.

Ramón, el seu professor de castellà, els va demanar que escrigueren una redacció, no hi havia pautes a seguir, tan sols els va demanar que fora un tema nadalenc.

L'endemà va ser la primera en a entregar la seua redacció a Ramón, al qual no li estranyava la velocitat de la seua alumna.

Ja a casa, el professor, es va disposar a corregir els treballs dels seus alumnes, quan als seus peus, va caure la redacció del seu brillant i tímida alumna Julia, aqueixa va ser la primera a llegir.

Quedaven dos dies per a les vacances de nadal, el festival ja estava preparat però Ramón va voler incloure un acte més per a aquell dia, la redacció de Julià-Sabia que no anava ser fàcil convèncer-la, ara sabia de les seues pors.

-Julia, has de llegir la teua carta, va dir el professor, si la lliges en veu alta pot ser que s'obre el miracle, és nadal la meua benvolguda xiqueta.

Aquell 20 de desembre, Julia, amb les seues sabates desgastades, les seues ulleres roses i el seu pèl perfectament trenat, es trobava en l'escenari del teatre enfront de tots aquells xiquets als quals temia, enfront dels pares d'aqueixos xiquets i enfront de tots els professors. Les seues cames semblaven que s'anaven a trencar de tant que tremolaven, pensava que anava a ser incapaç d'articular paraula, però va mirar cap a la seua dreta i allí estava el seu professor convençut que podria fer-ho i després d'ell, els seus àngels.

Va agafar aire i va començar a llegir.

Benvolguts reis mags:

Fa uns dies us vaig enviar una carta demanant algunes coses. Quan la rebeu vull que no la tingueu en compte, ja no vull res que us vaig demanar, cap joguet, ni la bici per a anar al col·le, ni tan sols el llibre de poemes de Lorca com el que em va regalar tia Lorena, que algú va trencar en el col·legi.

El que vull enguany és:

Que cap xiquet òbriga la porta de casa i es trobe a uns senyors que venen a dir-los als seus pares que s'han de marxar. Que cap xiquet haja de dormir amb tantes mantes que no es puga moure per no tindre calefacció. Que cap xiquet haja de veure com els seus papàs somriuen enfront d'ells quan realment volen plorar. Que cap xiquet haja d'amagar-se perquè no riguen o li pequen tan sols per portar unes sabates velles.

I una última cosa, gràcies per posar en la Terra a dos àngels tan prop de mi.

Quan Julia va acabar de llegir, el teatre estava emmudit. Els seus pares no donaven crèdit del que la seua xicoteta havia sigut capaç de dir. Manuel va pujar a l'escenari i mentre l'abraçava li va dir:

-La meua xicoteta Julia quant estàs patint, ho sent.

-Papà no et preocupes, va dir Julia, i fent l'ullet un ull va assenyalar una frase que no havia llegit.

En la postdata posava:

Volgut Baltasar, a tu que eres el meu rei favorit, si et vull demanar alguna cosa; unes sabates noves, però que siguen màgics, uns que em facen valent.

El dia de Reis, Julia va córrer a l'arbre de cartó que havia fet al costat de la seua mare, però Baltasar s'havia oblidat de les seues sabates màgiques.

Aqueix matí tenien per a desdejunar un deliciós tortell que donya Carmen li havia regalat a l'avieta, però ni el tortell ni els regals que d'ell eixien aconseguien animar a Julia.

Quan estaven recollint la taula va sonar el timbre, la xicoteta va obrir la porta i amb una caixa a la mà estava Ramón.

-Julia com la carta original me la vaig quedar jo a casa, els Reis han hagut de confondre l'adreça, en aquesta caixa posa que és per a tu, va dir el professor.

Amb cara de sorpresa Julia corria cap al sofà tirant els trossos del paper, que embolicava el regal, pel saló.

-Ahhh!...papi, mami Baltasar no s'ha oblidat de mi, va exclamar la xiqueta.

Ací estaven, eren unes sabates precioses.

Susana va agafar les mans del professor i amb els ulls plens de llàgrimes, li va agrair el gest, però aquest, tenia una mica més. D'una xicoteta motxilla va traure uns papers doblegats que li va entregar a l'emocionada mamà.

El contingut agraïment que va haver-hi anteriorment es va convertir en una abraçada plena de sentiments. Ramón li havia aconseguit un lloc de treball en el menjador del col·legi.

-Un bufe d'aire fresc Manuel, va cridar Susana mentre saltava com una xiqueta.

El commogut professor es va inclinar a l'altura de Julia i li va murmurar:

-No deixaré que ningú et faça mal xicoteta.

-Tranquil Ramón, ja ningú ho farà, ara ja tinc les meues sabates màgiques, tenies raó, es va obrar el miracle.

